

15 octombrie – 21 octombrie

Speranța, în Vechiul Testament

Textul de memorat: „Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! [...] Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.” (Evrei 11:17,19)

În Vechiul Testament, speranța nu se întemeiază pe ideile grecești legate de nemurirea naturală a sufletului, ci pe învățătura biblică privitoare la învierea celor morți de la sfârșitul timpului. Dar cum ar putea un corp uman care nu mai există să fie readus la viață? Cum poate cineva care a fost mort, poate timp de secole sau chiar milenii, să-și recupereze identitatea? Aceste întrebări ne determină să reflectăm asupra misterului vieții. Suntem vii și ne bucurăm de viața pe care Dumnezeu, în harul Său, ne-o oferă în fiecare zi. Știm că la început Dumnezeu a creat viața din ceva fără viață, prin puterea cuvântului Său (Geneza 1; Psalmii 33:6,9). Așadar, dacă Dumnezeu a fost în stare să creeze viața pe pământ din nimic (lat., *ex nihilo*), de ce ne-am îndoi de capacitatea Lui de a recrea viața umană și a-i reda identitatea inițială?

De înțeles: Cum este redat în Vechiul Testament conceptul de înviere finală, în mod special în afirmațiile lui Iov, ale unor psalmiști și ale profetilor Isaia și Daniel?

Duminică, 16 octombrie – „Voi vedea totuși pe Dumnezeu”

1. Citește Iov 19:25-27 și compară cu Ioan 1:18 și 1 Timotei 6:16. Când și în ce împrejurări se aștepta Iov să-L vadă pe Dumnezeu?

Viața nu este dreaptă. Observăm acest lucru mai ales când vedem că oamenii „buni” suferă, iar celor „răi” le merge bine (vezi Psalmii 73:12-17; Maleahi 3:14-18). De exemplu, Iov era „fără prihană și curat la suflet” și „se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1), dar Dumnezeu i-a permis lui Satana să-l chinuie în moduri dezastruoase. Fizic, corpul i-a fost devastat de o boală dureroasă (Iov 2:1-8). Material, Iov și-a pierdut o mare parte din animale și proprietăți (Iov 1:13-17). Acasă, și-a pierdut servitorii și chiar copiii (Iov 1:16,18). Iar emoțional, a fost înconjurat de prieteni care l-au acuzat că este un păcătos nepocăit care merita ce pătimea (Iov 4:1 - 5:27; 8:1-22; 11:1-20 etc.). Până și soția i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2:9).

Iov nu înțelegea că devenise epicentrul unei lupte cosmice profunde și ample între Dumnezeu și Satana. Chinuit din cauza acelor lupte, Iov a regretat că s-a născut (Iov 3:1-26). Dar fidelitatea lui necondiționată față de Dumnezeu este bine exprimată în cuvintele: „Iată, chiar dacă mă va ucide, tot voi nădăjdui în El” (Iov 13:15, NTR). Deși se gândea că viața lui urma curând să se sfârșească, Iov avea certitudinea că moartea nu va avea ultimul cuvânt. Cu o convingere puternică a afirmat că, deși el va muri, Răscumpărătorul lui Se va ridica într-o zi și el însuși, Iov, Îl va vedea cu ochii lui pe Dumnezeu (Iov 19:25-27). „Aceasta este o categorică străfulgerare a învierii” (*Comentariul biblic adventist*, vol. 3, p. 549).

Ce speranță glorioasă în mijlocul unei asemenea tragedii! În cădere emoțională, înconjurat de boală și de durere, de colaps financiar și dispreț social, Iov a putut totuși anticipa ziua când avea să se ridice dintre cei morți și să-L privească pe iubitul Său Răscumpărător. De fapt, afirmația lui referitoare la înviere era încărcată de certitudinea pe care secole mai târziu Marta a exprimat-o în fața lui Isus: „Știu [...] că va învia la înviere, în ziua de apoi” (Ioan 11:24). Asemenea Martei, Iov a trebuit să ceară prin credință împlinirea acestei promisiuni, deși, spre deosebire de Iov, Marta urma să primească în scurt timp o puternică dovadă empirică pentru credința ei.

Cum putem să ne încredem în Dumnezeu chiar când viața este nedreaptă?

Luni, 17 octombrie – „Din mâna Locuinței Morților” (NTR)

2. Citește Psalmul 49. Ce l-a determinat pe psalmist să fie atât de sigur de învierea sa (v. 15), spre deosebire de aceia care au murit fără această siguranță (v. 6-14)?

Psalmul 49 vorbește despre falsa încredere a celor nechibzuți, care „se încred în avuțiile lor și se fălesc cu bogăția lor cea mare” (v. 6), care „dau numele lor la țări întregi” (v. 11) și care trăiesc doar ca să se facă fericiți pe ei înșiși (v. 18). Ei se comportă ca și când casele și reușita lor vor dura veșnic (v. 11, 17). Dar ei uită că își pierd onoarea și ei înșiși dispar precum animalele (v. 12). „Sunt duși ca o turmă în Locuința morților, îi paște moartea și [...] li se duce frumusețea și Locuința morților le este locașul” (v. 14).

Iov afirmase și el cu secole înainte: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului” (Iov 1:21; 1 Timotei 6:7). Psalmistul subliniază că atât cel nechibzuit, cât și cel înțelept mor, lăsând „altora avuțiile lor” (Psalmii 49:10). Dar există o diferență radicală între ei. Cel neînțelept pierde chiar dacă încearcă să găsească siguranță în propriile bunuri și realizări efemere. În schimb, cel înțelept privește dincolo de drama umană și de închisoarea mormântului, spre glorioasa răsplată pe care Dumnezeu i-a pus-o deoparte (1 Petru 1:4). Având această înțelegere, psalmistul a putut spune cu încredere: „Dar Dumnezeu îmi va răscumpăra sufletul din mâna Locuinței Morților, căci El mă va lua” (Psalmii 49:15, NTR).

În concordanță cu speranța exprimată în Vechiul Testament, această afirmație nu sugerează că, atunci când va muri, sufletul psalmistului va zbura imediat în cer. El doar spune că nu va rămâne pentru totdeauna în mormânt. Va veni un moment când Dumnezeu îl va răscumpăra din moarte și îl va duce în curțile cerești. Este exprimată din nou certitudinea învierii viitoare, care aduce speranță, asigurare și sens existenței actuale. Așadar, cel înțelept va primi o răsplată cu mult mai măreață și mai trainică decât ar putea aduna singur cel neînțelept în scurta existență prezentă.

În ce forme ai văzut manifestându-se nebunia celor care se încred în propriile bogății și realizări? Cum te ferește de aceeași greșală privirea ațintită asupra crucii?

Marti, 18 octombrie – „Din adâncurile pământului”

3. Citește Psalmul 71. Ce înseamnă că Dumnezeu îl va scoate pe psalmist iarăși din „adâncurile pământului” (v. 20)?

În Psalmul 49 am întâlnit o exprimare emoționantă a speranței în înviere, spre deosebire de falsa siguranță a celui nechibzuit, care se încrede în bunurile lui. În Psalmul 71, omul caută la Dumnezeu siguranță și speranță atunci când este înconjurat de inamici și de acuzatori mincinoși care spun că Dumnezeu l-a părăsit (v. 10, 11).

În mijlocul încercărilor, psalmistul găsește mângâiere și asigurare prin rememorarea modului în care Dumnezeu a avut grijă de el în trecut. Mai întâi, el își dă seama că Dumnezeu îl susținuse de la naștere, ba chiar l-a scos din pântecul mamei lui (Psalmii 71:6, NTR). Apoi recunoaște că Dumnezeu l-a învățat din tinerețe (v. 17). Având certitudinea că Dumnezeu a fost stâncă și cetățuia lui, psalmistul insistă pe lângă Dumnezeu: „Fii o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna!” (v. 3). „Nu mă lepăda la vremea bătrâneții; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!” (v. 9). „Dumnezeule, nu Te depărta de mine! Dumnezeule, vino degrabă în ajutorul meu!” (v. 12). Apoi, psalmistul adaugă: „Ne-ai făcut să trecem prin multe necazuri și nenorociri, dar ne vei da iarăși viața, ne vei scoate iarăși din adâncurile pământului” (v. 20).

Expresia „din adâncurile pământului” ar putea fi înțeleasă literal ca aluzie la învierea fizică viitoare a psalmistului. Dar contextul pare să favorizeze interpretarea metaforică, o descriere a stării de depresie

Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice

adâncă cu care se confrunta psalmistul, ca și când pământul îl înghițea (compară cu Psalmii 88:6 și 130:1). Am putea spune deci că „este, în primul rând, un limbaj figurat, dar trimite și la o înviere fizică” (*Biblia de studiu*, Editura Viață și Sănătate, 2014, nota la Psalmii 71:20). La urma urmei, important este să înțelegem că, indiferent de situația în care ne aflăm, Dumnezeu este lângă noi, Îi pasă de noi și că, în fond, speranța noastră nu stă în această viață, ci în viața care va urma - viața veșnică pe care o avem în Isus după ce vom învia la revenirea Sa.

Cu toții am trecut prin momente teribile de descurajare. În ce fel faptul că rămânem atenți la purtarea de grijă a lui Dumnezeu din trecut ne ajută să înaintăm prin credință și să avem încredere atunci când El pare să fie departe?

Miercuri, 19 octombrie – „Morții Tăi vor învia!”

4. Care este deosebirea dintre cei care vor pieri pentru totdeauna și cei care vor primi viața veșnică? Isaia 26:14; Maleahi 4:1; Isaia 26:19

Isaia prezintă contrastul major dintre maiestatea lui Dumnezeu și fragilitatea noastră umană (vezi Isaia 40). Noi suntem ca iarba care se usucă și ca floarea care se ofilește, dar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac (Isaia 40:6-8). Totuși, în ciuda păcătoșeniei noastre, harul salvator al lui Dumnezeu este la dispoziția tuturor oamenilor și este valabil pentru cei care acceptă legământul Său și țin Sabatul (Isaia 56).

Isaia aprofundează subiectul speranței învierii. Trimiterile la înviere analizate până acum au fost mai mult perspective personale (Iov 19:25-27; Psalmii 49:15; 71:20), dar profetul Isaia vorbește despre înviere incluzându-se atât pe sine, cât și comunitatea credincioșilor din cadrul legământului (Isaia 26:19). În capitolul 26 face distincție între soarta celor nelegiuiți și soarta celor neprihăniți. Pe de o parte, cei nelegiuiți vor rămâne morți, fără să fie readuși la viață, cel puțin după „moartea a doua” (Apocalipsa 21:8). Ei vor fi distruși total și le va dispărea pentru totdeauna până și pomenirea (Isaia 26:14). Acest pasaj evidențiază ideea că nu există duri sau spirite care să supraviețuiască și să rămână vii după moarte. Vorbind despre distrugerea finală a celor răi, care va urma, Domnul afirmă în cartea Maleahi că aceștia vor arde, nemaivând „nici rădăcină, nici ramură” (4:1).

Pe de altă parte, cei neprihăniți care au murit vor fi înviați ca să-și primească binecuvântata răsplătă. Isaia 25 evidențiază faptul că Domnul Dumnezeu „nimicește moartea pe vecie” și „șterge lacrimile de pe toate fețele” (v. 8). Citește și **Isaia 26:19**. Toți cei neprihăniți înviați vor participa la masa de bucurie pe care Domnul o va pregăti pentru toate popoarele (Isaia 25:6). Învierea finală îi va aduce laolaltă pe toți neprihăniții din toate timpurile, inclusiv pe cei dragi ai tăi care au murit în Hristos.

Imaginează-ți că nu am fi avut nicio speranță, nicio asigurare, niciun motiv să credem altceva decât că moartea noastră este pur și simplu sfârșitul a tot ce suntem. Apoi, și mai rău, că toți aceia care ne-au cunoscut vreodată se vor duce și ei și curând va fi ca și când nu am fi existat niciodată și ca și când viața noastră nu ar fi însemnat niciodată nimic. Cum se deosebește soarta aceasta de speranța pe care o avem?

Joi, 20 octombrie – Cei care dorm în țărână

După cum vom vedea, Noul Testament vorbește foarte mult despre înviere, dar, după cum am văzut deja, ideea de înviere apare și în Vechiul Testament. Oamenii din Vechiul Testament au avut speranța învierii finale pe care o avem și noi. Marta, care a trăit în vremea lui Isus, avea deja această nădejde (Ioan 11:24). Fără îndoială, chiar și atunci, evreii aveau ceva cunoștințe despre învierea din zilele de pe urmă, chiar dacă nu toți credeau în ea. (Vezi Faptele 23:8.)

5. Citește Daniel 12. Cum este exprimată aici speranța învierii?

În Daniel 12:1 se face referire la Mihail, „marele voievod”, a cărui identitate este îndelung dezbătută. Deoarece toate marile viziuni din cartea Daniel culminează cu manifestarea lui Hristos și a Împărăției Sale, același lucru ar trebui să fie valabil și în dreptul acestui pasaj. În cartea Daniel găsim trimiteri la *Studiu Biblic, Trim. IV, 2022 – Despre moarte și speranța vieții veșnice*

aceeași Ființă divină, precum „căpetenia oștirii” (Daniel 8:11), „Domnul domnilor” (Daniel 8:25), „Unsul (Mesia), Cărmătorul” (Daniel 9:25) și, în final, „marele voievod, Mihail” (Daniel 12:1). Așadar, ar trebui să-L identificăm și pe Mihail drept Hristos.

Toate pasajele din Vechiul Testament analizate până acum (Iov 19:25-27; Psalmii 49:15; 71:20; Isaia 26:19) vorbesc despre învierea celor drepti. Dar Daniel 12 se referă la învierea atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti. Când Mihail se ridică, „mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică” (Daniel 12:2). Mulți cred că acest verset vorbește despre o înviere specială a anumitor oameni, atât dintre cei credincioși, cât și dintre necredincioși, la revenirea lui Hristos. „Mormintele se deschid și «mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică și alții pentru ocară și rușine veșnică» (Daniel 12:2). Toți cei care au murit crezând ferm în mesajul celui de-al treilea înger ies din morminte într-un corp nou, ca să audă legământul de pace al lui Dumnezeu cu cei care au păzit Legea Sa. «Cei ce L-au străpuns» (Apocalipsa 1:7), cei care au ridiculizat agonia morții lui Hristos, precum și cei mai violenți oponenți ai adevărului și ai poporului Său sunt înviați ca să-L vadă în glorie și să vadă onoarea care li se acordă celor credincioși și ascultători” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 637).

Vineri, 21 octombrie

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolul 60

Știința modernă susține că materia este compusă din atomi, care, la rândul lor, sunt formați din două particule mai mici, quarcuri și leptoni, despre care se crede că sunt elementele constitutive ale realității fizice. Atunci, dacă în nucleul a tot ce reprezintă lumea fizică se află quarcuri și leptoni, nu ar putea Dumnezeu, care nu doar că a creat, dar și susține lumea creată, să reconfigureze pur și simplu quarcurile și leptonii, la momentul învierii noastre?

Ridiculizând învierea, ateul Bertrand Russel se întreba: Ce se întâmplă cu cei mâncați de canibali, deoarece trupurile lor sunt acum parte din trupurile canibalilor? Deci cine și cum învie? Domnul ia pur și simplu quarcurile și leptonii, cămizile existenței, de oriunde s-ar găsi ele, și, pe baza informațiilor pe care le deține despre fiecare dintre noi, ne reconstruiește din aceste elemente de bază. El nu are nevoie de „originalul” ființei noastre; El ar putea doar prin cuvântul Său să aducă la existență noi quarcuri și leptoni. Oricum ar proceda, Dumnezeul care a creat universul poate să ne recreeze, ceea ce și promite să facă la înviere.

STUDIU ZILNIC – BIBLIA ȘI CARTEA RUGĂCIUNEA

Biblia: 2 Samuel 2 - 8;

1. Ce cuvinte ale lui Abner au determinat încetarea urmăririi și luptei dintre israeliți?
2. În ce fel s-au deghizat Recab și Baana când l-au omorât pe Iș-Boșet în patul lui?
3. Ce instrumente s-au folosit în procesiunea de mutare a chivotului?
4. Ce a făcut David cu argintul și aurul luate de la neamurile pe care le biruise?

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 7 „Rugăciunea și ascultarea”

5. Ce nu poate înlocui rugăciunea?